

ONDER DE PIJNBOOMEN (AGAY).

van tekenende architecten. Daar zitten ook wel de zonen op kantoor, die talrijk zijn. Want allen kozen zij zich een bezigheid, den stiel des vaders aanverwant.

De, allicht weerbarstige, werkzaamheid van Théo's dag heeft plaats tusschen de rustige nijverheid dezer muren. 's Avonds moet hij naar teeken-school. Een smalle straat, vlak over het ouders-huis, en waarin pinkt het licht van een verdacht huis, genoemd „Het Farootje”, brengt hem op Achter-leie. Hij over-ziet ze, van aan de Minne-meersch-brug waar hooge kaars-populieren den donkeren hemel in-rechten, gebogen tot aan de Krommenwal-brug. Hij wandelt langs een schamele leuning en water-trappen die geniepig nooden naar het zwarte klotsen daar-beneên te treden. Op de kaden walmen stoffig balen vodden, stinken vaten haring en petroleum-tanks. Schaarsch lantaren-licht toont spokerige gestalten gebogen bezig aan 't lossen of laden van een binnenvaart-stoomschip, waar schor-

heldhaftig geroepen en gevloekt wordt. . . . Deze weg leidt ter teeken-Akademie. Zij heeft galmende gangen. De klas van het Levend Model is een paters-cel, want ook dít gebouw is een oud klooster. De Gentsche jeugd haalt er, sedert geslachten, grappen uit, die Homerisch en onkieskeurig zijn. Een kachel gloeit er versmachtend. Het gas zingt als een zwerm nijldige muggen. . . .

's Avonds, en weêr naar huis. 't Acht-uren- lof klept krijschend uit alle kerke-torens. Daar blokt voor u, massief, gezet en dreigend, het Graven-kasteel, thans gerestaureerd, toen nog beplakt met honderd kleine huizekens, bekroond met een reuzen-dak, vrij nog alleen aan de ingangstorens, die staan als twee oneindige beenen waaraan ontbreken een romp en een hoofd, verloren, daarboven, in mist en in roet. Daaronder, de inktsteegjes van het Paters-hol. En verder, aldoor het rijzen maar, toren aan toren, van kerk aan kerk, ongezien den loggen hemel in, waar,